

Rebecca Johnson

Veterinární akademie

škola

začíná

FRAGMENT

Veterinární akademie – Škola začíná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rebecca Johnson
Veterinární akademie – Škola začíná– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Veterinární akademie

škola

začíná

Rebecca Johnson

Obsah

1. Seznamování	7
2. Podává se večeře	15
3. V houfu	21
4. Koně jsou tady!	29
5. Jezdecká lekce	36
6. Chudinka Poppet	43
7. Jesle pro jehňátka	51
8. Krmení	56
9. Plán B	61
10. Strašné potvory	67
11. Tajemství	72
12. Žalobníček	77
13. Úkol splněn	84
14. Návnada	90
15. Pes a kost	96
16. To to svědíl!	102
17. Stríhání	109
18. Bob	114
19. Průšvih	119
Doslov	123
Poděkování	127

Mé mamince Heleně.

Šampionce a mé upřímné a vždy trpělivé posluchače.

** R*

Kapitola první

Seznamování

První den ve škole je vždycky trochu na levačku. Doma všichni překypovali radami, co dělat, co říkat a jaké má mít člověk pocity. Ale teď, když si Abbey vybalila svoje věci ve společném pokoji dívčí školy ve Vrbovém údolí, žádná z těch rad jí nebyla k ničemu.

Člověk nemusí být génius, aby poznal, že spolubydlící Hanna a její rodina se od ní nemohou už víc lišit. Po rozpačitém představování se obě matky pustily do nezávazné konverzace a povídaly si o dívkách, jako by tam nebyly.

„Moc se jí sem nechtělo...“

„Nikoho tu nezná...“

„Jejího koně přivezou zítra...“

„Máme to domů daleko...“

Pak se obě skupinky začaly věnovat úpravě pokoje, jako by vytyčovaly hranice životního prostoru každé z dívek. Hanna se krčila na židli u svého stolu a pozorovala matku, jak se snaží pověsit na stěnu zarámovanou fotografii nádherného hřebce s tmavou rozevlátou hřívou.

„To je dobrý, mami, nech to.“

„Ale no tak, Hanno,“ okřikla ji matka a poodstoupila, aby se přesvědčila, jestli obrázek visí rovně. „Víš, že mám ráda, když je všechno perfektní.“

Z toho, co Abbey zatím viděla, bylo jasné, že si nedělá legraci. Vypadaly jako z televize. Obě byly vysoké a štíhlé, s dlouhými světlými vlasy, opálenou pletí a dokonalými bílými zuby. Abbey si všimla, že Hanna nepomáhá s vybalováním. Když si chtěla srovnat knížky na stole, její sestra, které bylo asi šestnáct let, je přerovnála. Hannina postel byla povlečena do vkusných látek s květinovým vzorem s ozdobnými polštářky a její stůl lemovaly barevně sladěné školní potřeby.

Abbey se podívala na svou postel. Nejen že byla přikrytá sepranou dekou s motivy kraviček, ale bylo ji sotva vidět pod vrstvou plyšáků a tašek s oblečením. Její táta a čtrnáctiletý bratr Jack se museli třikrát vrátit, než sem všechny její věci nanosili. Nakonec zanechala pokusů najít pro každou věc nějaké místo a zbytek zastrkala pod postel. Plakáty krosového kola a rodea byly

potrhané a vybledlé. Strhla je doma ze stěny na poslední chvíli, a teď, v porovnání se zarámovaným hřebcem na protější zdi, vypadaly ošuměle a staře.

Abbey si všimla, že Hannina sestra Elizabeth úkosem pohlíží na deku s kravičkami a hračky na její posteli, jako by právě nějaké krávy ucítla. Jack si toho také všiml. Téměř neslyšně na Abbey zabučel, což ji rozesmálo, až zachrochtala... Což na sobě vážně nesnášela!

Slzy ji pálily v koutcích očí, když objala svou rodinu na rozloučenou. „Hlavu vzhůru, křepelko,“ řekl tatínek, když ho chytla rukama kolem pasu. „Nezapomeň, že zítra jsem zase tady.“

Když odešli, Abbey se posadila do rohu postele a dívala se na telefon. Snažila se nezírat na dokonalou Hannu a její dokonalou rodinu. Nemohla si pomoci, ale každou chvíli mrkla do zrcadla na své svalnaté paže a pevné tělo. „Je silná a ráda těžce pracuje,“ tak ji vždycy popisovala maminka. Doteď na to byla pyšná.

Cinkání všechny přimělo, aby se podívali ke dveřím. Stála tam indická dívka a v ruce držela dlouhou šňůrku, na které visely malinké zvonečky. „Ahoj,“ řekla a přitom se vznášela ve dveřích. „Jsem Talika, vaše spolubydlící.“ Podívala se na zvonečky. „Omlouvám se za ně, ale maminka trvala na tom, abych si je vzala s sebou. Prý nosí štěstí, když je pověsíte na dveře. Můžu je zase odnést, jestli vám vadí.“

„Mně vadit nebudou,“ řekla Abbey. Hanna jen pokrčila rameny, ale Abbey si všimla, že Hannina sestra udělala na svou matku obličej.

Taličina maminka vešla do dveří a Abbey skryla úsměv. Přinesla toho mnohem víc než jen malé mosazné zvonky. Taličin stůl byl brzy pokrytý uzavřenými dózami s podivnými svačinkami a sušenkami, které, jak Abbey usoudila, měly skončit v úschovně. Voněly kořením a cukrem a nepodobaly se ničemu, co Abbey do té doby viděla. Taličina maminka asi deset minut na všechny krabičky ukazovala a něco Talice rychle a zpěvavě povídala.

Hannina maminka se konečně představila. Mluvila velice pomalu a zřetelně, a trochu hlasitěji než obvykle.

Abbey potlačila úsměv, když jí Taličina maminka odpověděla perfektní angličtinou. Abbey se podívala z okna na parkoviště. Taličina rodina přijela ve velké černé limuzíně se šoférem. Abbey hádala, že Taličin tatínek dává pokyny řidiči, který pak skoro půl hodiny vynášel nahoru do pokoje nádherné krabice. Taličina postel byla brzy pokrytá zářivě vzorovanými přehozy a polštáři. Byla mezi nimi i hedvábná síť, která se nad lůžkem dala zatáhnout, aby měla Talika soukromí. Aby ji šofér mohl zavěsit, musel do stropu vyvrtat otvor a Taličina maminka mu dávala instrukce.

„Miláčku, jestli už nic nepotřebuješ, pojedeme,“ řekla Hannina maminka, zatímco se zdviženým obočím všechno pozorovala a už počtvrté urovnávala Hanninu deku a polštáře.

„V pohodě,“ zamumlala Hanna.

Její maminka se téměř nadnášela, jako by čekala, že se Hanna zvedne a třeba ji obejmě, ale ta ani nevzhlédla. Nakonec ji maminka lehce pohladila po hlavě rukou s křiklavě nalakovanými nehty a obtíženou prsteny. Pak popadla koženou kabelu a vyšla ze dveří.

Hannina sestra zírala na Abbey o vteřinu či dvě déle, než bylo zdvořilé, a pak následovala svou matku. Malé zvonečky už byly zavěšeny a zdálo se, že vesele zacinkaly, jakmile obě opustily pokoj.

Nakonec Taličina maminka přestala úzkostlivě pobíhat kolem a po uslzeném rozloučení odešla i ona.

Děvčata zůstala v pokoji sama. Vloudilo se mezi ně dlouhé a rozpačité mlčení. Abbey přešla k oknu a zase se podívala ven. Všechny ostatní dívky bydlely ve dvoulůžkových pokojích, ale protože jich byl letos lichý počet, je tři ubytovali pohromadě. Skoro jako bychom si zbyly, pomyslela si Abbey.

Dobré na tom bylo, že pokoj byl mnohem větší a nacházel se na konci chodby – obvykle byl určený pro učitele nebo školníka. Byl až v nejhornějším patře budovy a měl vlastní koupelnu. Z okna byl krásný výhled do

dálky na výběhy s ovci, dobyt看 a všemi možnými dalšími zvířaty. Zhlédla i něco, o čem předpokládala, že jsou stále pro koně.

Než sem přijela, Abbey si o dívčí škole ve Vrbovém údolí vyhledala všechno možné. Zemědělské učiliště mělo pět set žákyň a sedmdesát dvě z nich zde letos bydlelo na internátě. Devatenáct z nich bylo v sedmém ročníku jako Abbey. Škola se nacházela jen deset minut cesty autem z většího města a kolem něj byl dostatek prostoru pro chov ovcí a dobytka.

Zvonění ručního zvonku přivolalo ubytované dívky do haly. Svolala je správcová internátu, slečna Beckettová. Když se toho rána s Abbey a její matkou u zápisu seznamovala, působila přátelsky. Vedla je k Abbeyimu pokoji a po cestě jim ukazovala, kde je prádelna a úschovna zavazadel. Měla zvláštní zlovyk, že občas bez jakéhokoli důvodu propukávala v drobné výbuchy nervózního smíchu, což Abbey považovala za obzvlášť zábavné.

Tři zamlklé spolubydlící se připojily k čile štěbetajícímu davu dívek, který se sunul dolů po schodech do zasedací místnosti. Zdálo se, že všechny už stačily uzavřít rychlá přátelství.

Dívky byly vyzvány, aby se posadily podle svých tříd, a každá dostala štítek se jménem. Abbey si všimla, že Talika i Hanna měly na spodní části štítku natištěn stejný kód, jako měla ona – PBZ7.

Znamenalo to, že všechny patří do sedmého ročníku programu pro budoucí zvěrolékařky, který školu proslavil.

O tento program mohly studentky zažádat každý rok. Byl považován za nejlepší přípravku pro ty, které měly zájem o praxi u zvířat, například pro veterinářky, chovatelky koní a ostatních zvířat, nebo pro ty, které se chtěly věnovat veterinárním vědeckým disciplínám. Tuto speciální skupinu tvořily jak denní studentky, tak žačky internátní školy, ovšem nezbytné byly výborné výsledky v přírodovědě.

Abbey se rozhlédla. Napočítala devět dalších studentek ubytovaných na internátu s cedulkou PBZ7. Chápala, že Hanna je součástí této skupiny, nebylo jí ale jasné, proč je tam ubytovaná. Když totiž toho rána na parkovišti zastavilo veliké nablýskané terénní auto, viděla z okna po koje jasně nápis na jeho boku: „Plnokrevníci z Vrbového údolí.“ Hanna očividně pocházela z rodiny, která se zabývala chovem drahých zvířat, a rodiče možná chtěli, aby se s nimi naučila obchodovat. Abbey ale nemohla přijít na to, proč je někdo ubytovaný v internátní dívčí škole ve Vrbovém údolí a přitom ve Vrbovém údolí žije. Hannina sestra Elizabeth bydlela taky na internátě. Abbey ji viděla, jak sedí o několik řad dál. Převlékla se do své uniformy dvanáctého ročníku a hrdě dávala na odiv odznak kapitánky školy připnutý na klopě.

A pokud šlo o Taliku a o to, proč je v přípravce pro budoucí zvěrolékařky, to už byl pro Abbey úplný rébus.

Nebyl tu jediný náznak toho, že by se nějak zajímala o zvířata. A její rodiče určitě nevypadali na to, že obdělávají zemědělskou půdu. Její otec měl na sobě tmavý oblek a maminka jemnou hedvábnou tuniku, která jí splývala přes hedvábné kalhoty. Vlasý měla stažené do upraveného drdůlku, který odhaloval malou červenou tečku uprostřed čela.

„Dobré ráno, studentky školy ve Vrbovém údolí.“

Hlas slečny Sterlingové, ředitelky školy, přerušil její myšlenky. Stála před nimi vysoká žena v modrém s barevnou šálkou kolem krku.

„Mohla byste mi prosím podat seznam studentek, slečno Beckettová?“ Slečna Beckettová seděla stranou a vyskočila, jako by dostala ránu elektrickým proudem, což Abbey přimělo, aby smíchy zachrochtala. Hanna i Talika se zahihňaly.

Elizabeth na ně přes celou místnost vystřelila varovný pohled.

„Jejda. Asi máme průšvih,“ zašeptala Abbey.

Kapitola druhá

Podává se večěře

„Dívky z ročníku sedm pro budoucí zvěrolékařky,“ oslovil je pan McPhail, když stáli před stájemi, „součástí vašich povinností na této škole bude péče o naše zvířata.“

Pan McPhail byl učitel péče o hospodářská zvířata a dívky právě prováděl po školní farmě. Bylo vidět, že strávil spoustu let na venkově, a Abbey si pomyslela, že vypadá spíš jako jeden z pomocníků na farmě jejich rodičů než jako učitel. Hned se jí zalíbil. Dívky ho následovaly z ohrad pro hospodářská zvířata k ohradám s koňmi a do chlévů. Mluvil o každém zvířeti, a o tom, jak je potřeba se o ně starat. Poté, co se podívali na ovce, drůbež a dobytek, zastavili se u vepřína.

„Tohle jsou školní prasátka, Henrietta a Boris. Když se podíváte na nástěnku v jejich chlívků, uvidíte, čím

se krmí, v jakém množství a jak často. Krmení je uloženo ve vedlejších chlévě. Kromě toho dostávají i zbytky z kuchyně. Sestavíme plán, podle kterého bude každý pokoj mít přidělené své úkoly. Ty se budou měnit jednou za čtrnáct dní.“

Hanna si prsty zacpala nos a Abbey si všimla, že Talika má vyndaný zápisník a horlivě si zapisuje každé slovo.

„Doufám, že nebudete moc vybíravé, pokud jde o práci, kterou vám přidělím,“ řekl pan McPhail a očima zalétl k Hanně.

„Tohle je místo, kde se pracuje, a najde se vždycky spousta úkolů, které nejsou moc příjemné.“

„Trocha špíny a bláta mi vadit nebude,“ řekla Abbey, když odcházely. „V mé bývalé škole si z nás dělali leg-raci, když jsme byli my nebo náš kůň moc čistí!“

„Takže máš ráda koně?“ zeptala se překvapeně Hanna. „Myslela jsem si, že tě baví spíš krávy a krosová kola.“

Znělo to trochu nafoukaně a Abbey se snažila zjistit, jestli je opravdu tak upjatá, jak se zdá.

„Jé, já miluju koně!“ odpověděla jí. „Nejlepší je, když můžu strávit celý den na Pepperovi, svém honáckém koni, a objíždět stáda. I když je pravda, že mám ráda i krosová kola. Naše hospodářství Pollara má přes 3 000 hektarů. Když se dobytek pase až na konci po-

zemku, je občas rychlejší sednout na kolo. Je to docela zábava.“

„Já mám taky ráda koně,“ zazvonil Taličin hlas, „ale doteď jsem žádného neměla a teprve se učím jezdit. Prosila jsem maminku, abych mohla brát lekce v Indii, ale nikdy jsem nejezdila na otevřených pastvinách jako tady.“

„Takže ty máš koně?“ zeptala se Hanna.

„Ano, mám,“ nadšeně odpověděla Talika. „Jmenuje se Pudink a je hrozně tlustý a rád žere. Myslím si, že moje matka usoudila, že když myslí jen na krmení, tak se mnou aspoň nikam neuteče! Už se nemůžu dočkat, až zítra přijede.“

„Když tedy tvoje maminka nemá ráda koně, co probiha děláš na téhle škole?“ zeptala se Hanna. Abbey se chtěla zeptat na to samé.

„Prosila jsem je, aby mě sem poslali,“ zazářila Talika. „Udělala jsem doma pořádný rozruch a řekla jsem, že se budu cítit mizerně až do konce školní docházky, jestli mi nedovolí zjistit, jaké to je žít v Austrálii.“

Abbey se zasmála, když si tuhle maličkou dívku představila, jak si prosazuje svou. „V Indii jsme žili v bytě. Nemám sourozence, a moji rodiče mají proto sklony mě pořád ochraňovat. Abych byla upřímná, internátní školu jsem využila jako záminku, když jsme přijeli do Austrálie, abych si od nich trochu odpočinula!“

„Tohle je poslední místo, kde bych chtěla být,“ řekla Hanna temně. Abbey a Talika se na sebe podívaly, ale Hanna už neřekla nic.

„Máš koně, Hanno?“ zeptala se Talika.

„Mám plnokrevníka, jmenuje se Fešák,“ řekla Hanna.

„Budu se toho muset tolik naučit,“ povzdechla si Talika. „Nemám ponětí, jaký druh koně Pudink vlastně je, až na to, že je širší než delší. Myslím, že to byl další důvod, proč se zalíbil mé mamince. Že nebudu padat z takové výšky!“

„Neboj,“ zasmála se Abbey. „Hanna a já tě naučíme jezdit, že jo, Hanni?“

„Jé, to by bylo fajn,“ rozzářila se Talika. „Děkuju.“

Hanna se podívala na Abbey a vůbec poprvé se usmála. „Ještě nikdy mi nikdo neřekl Hanni.“

„Promiň,“ omluvila se Abbey.

„Neomlouvej se,“ řekla tiše Hanna. „Mně se to líbí.“

Toho dne u večere se dívky poprvé setkaly se paní Bristowovou, hlavní kuchařkou.

Roznesla se fáma, že paní Bristowová slyší spadnout hrášek na dvacet kroků. Když Abbey sledovala, jak dívky u vedlejšího stolu učí správným způsobům u jídla, byla ochotná tomu uvěřit.

„Podle toho, jak vypadá, hádám, že nebude přidávat zákusky!“ zašeptala.

Paní Bristowová se otočila rychleji, než by řekl švec. Její korálkové oči si důkladně prohlédly skupinu dívek a zastavily se u Abbey.

„Co jsi to říkala?“ pronesla nahlas.

Hanna a Talika vypadaly, že každou chvilku omdlí, ale Abbey jasně odpověděla: „Jé, tolik se omlouvám, paní Bristowová. Jen jsem říkala, že u vás v kuchyni se dělají ty nejlepší zákusky.“

Paní Bristowová zírala dolů na Abbeyinu jmenovku. Abbeyina tvář zářila obdivem.

„No... tedy... ano,“ pronesla nakonec. Otočila se k nim zády a rychle odešla.

Abbey se podívala na ostatní, zašilhala a otřela si čelo. Hanna a Talika se rozesmály. Slečna Bristowová naštětí začala zrovna určovat, které stoly se nejdřív postaví do fronty na jídlo, a jejich smích tak unikl pozornosti.

Ale ne každého.

Hannina sestra se prodrala k jejich stolku, popadla Hannu za ruku a odtáhla ji ke stěně. Očividně ji to nerozveselilo. Talika s Abbey sledovaly, jak Elizabeth dává sestře jen pár centimetrů od jejího obličeje důrazné varování.

Když se Hanna vrátila ke stolku, měla slzy na krajíčku.